Трагедія одного кохання в чотирьох актах, з прологом і епілогом

ПРОЛОГ

Ліза Цибульюна покохала Васю Филимонова. З першого разу і на віки вічні! На другий день свого кохання Ліза з жахом зрозуміла, що "жити без Васі вона не може". Рятуючи своє кохання, Ліза написала Васі Филимонову великого і гарячого листа, який починався ніжним звертанням: "Васю, ясне сонечко моє", а кінчався страшною клятвою: "Твоя довіку".

Написала, одіслала та й стала чекати відповіді...

АКТ ПЕРШИЙ

Вася тобто Василь Петрович Филимонов, невдоволено зауважив своїй секретарці, коли та занесла йому листа.

— Скільки разів вам товкмачити, що я категорично зайнятий? Роботи по горло, а ви мене щодня листами від керівництва відриваєте. До всього ж поточною кореспонденцією відає мій заступник.

І Вася, тобто Василь Петрович Филимонов, у лівому куточку Лізиного листа нашвидкуруч, як робив це він завжди, написав резолюцію:

"Тов. Мельник, розберіться!.. Филимонов".

АКТ ДРУГИЙ

Заступник котрий теж був зайнятий по горло (дочитувався якраз до кульмінаційних сторінок "Королеви Марго") не одриваючи погляду від

книжки, схопив червоний олівець і прямо поверх рядка "Васю, ясне сонечко моє" похапцем наклав другу резолюцію:

"Зав. відділом: прийняти до виконання. Мельник".

І, тицьнувши секретарці листа, знову повернувся до "Королеви Марго".

АКТ ТРЕТІЙ

Завідувач відділу дрімливо сидів за своїм дубовим столом. Глибокодумно втупивши погляд у куток, він ліниво стежив, як павук підкрадається до мухи.

— Схопить, нахаба! — бурмотів він, кусаючи олівець.— Пропала. Ну, я ж казав, схопить... Ех!.. А тепер ще й дзижчиш! Треба було тоді думати, як на павутину сідала. От дурепа!.. І це вже дванадцята муха до обіду Ну і бідовий павук. Такий не пропаде. Цікаво, скільки він після обіду їх схопить?..

Тут саме зайшла секретарка з листом. Завідувач прочитав обидві резолюції, чхнув, почухав потилицю, подумав-подумав і, вмочивши перо та сопучи з натуги, написав третю резолюцію:

"Тов. Крамаренко! Дайте відповідь на лист трудящого. Протасов".

АКТ ЧЕТВЕРТИЙ

Молодший співробітник тої контори Крамаренко повертів у руках листа, прочитав резолюції, невдоволено буркнув: "Все на куцого звалюють", кинув листа до шухляди і позіхнув:

— О-ох, за цими листами і вгору ніколи глянути!.. Потім дістав бланк і відстукав на машинці:

"Шановна громадянко Цибулькіна!

Факти, наведені у Вашому листі, на превеликий жаль, ще зустрічаються у житті. Вживемо найсуворіших заходів.

З повагою молодший працівник Крамаренко".

ЕПІЛОГ

Ах, бідна, бідна Ліза...

Не закохуйся вдруге з першого разу!..